

Marcel Lupu

Usturoiul

A fost ca o încercare de sinucidere!

Dar să o iau de la început.

Desvăluire publică: îmi place usturoiul!

La vârsta de 15 ani am vrut să sărut o fată și am primit 2 palme groaznice: măncasem usturoi!

Vremea a trecut dar plăcerea de a mânca usturoiat a rămas.

Ce povestesc aici s-a petrecut săptămâna trecută, dimineața sau mai precis înainte de prânz, cam pe la ora 12 și 15 minute. Îmi pregătisem masa de prânz care cuprindea o salată de roșii cu castraveți și ceapă violetă, condimentată cu oțet alb japonez 5% și ulei de măsline Extra Virgin israelian. Piept de pasăre tăvălit în făină, gălbenuș de ou freat cu muștar și dat prin pesmet de pâine, prăjit pe loc în ulei de porumb. Cartofi la cuptor și castraveciori murați. Când totul a fost gata am tras o dușcă de vodcă de la freezer și am luat în gură doi căței mari de usturoi proaspăt! Am mai spus îmi place usturoiul! Cățeii au crăpat între dinți și mi-a umplut gura cu gustul înțepător și puternic parfumat, atât de cunoscut al usturoiului proaspăt.

Dar, nu știu de ce, de data ceasta am simțit ca o arsură pe cerul gurii și pe limbă. M-am grăbit să iau o bucată de miez de pâine dar nu m-a ajutat. Salata de roșii cu ceapă a avut gust de usturoi, șnițelul de pasăre a avut gust de usturoi, cartofii la cuptor au avut gust de usturoi, castraveciorii erau usturoiați și berea a avut gust de usturoi.

Bucata de halva din Șhem era usturoiată!

După gargara cu "Listerine cool mint" aveam un un vag miros de usturoi...

Nimic nu este mai puternic decât usturoiul proaspăt!